

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2007 r. w sprawie T-129/06 Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi i Musa Akar przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 26 marca 2007 r. przez Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi i Musa Akar

(Sprawa C-163/07 P)

(2007/C 129/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi i Musa Akar (przedstawiciel: Ç. Şahin, adwokat)

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 17 stycznia 2007 r. w sprawie T-129/06 ⁽¹⁾, doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 26 stycznia 2007 r. oraz stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji nr MK/KS/DELTUR/(2005)/SecE/D/1614 z dnia 23 grudnia 2005 r.;
- ewentualnie uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji, o którym mowa w treści żądania głównego oraz stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr MK/KS/DELTUR/(2005)/SecE/D/1614 z dnia 23 grudnia 2005 r. w odpowiednim zakresie i uznanie żądań skarżących podniesionych w postępowaniu w pierwszej instancji;
- jeżeli żadne z powyższych żądań nie zostałyby uwzględnione, ewentualnie, uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji, o którym mowa w treści żądania głównego i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie uzasadniają wnoszone przez siebie odwołanie od przedmiotowego postanowienia Sądu Pierwszej Instancji w następujący sposób.

Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd nie jest ograniczony do ustalenia stanu faktycznego w zawisłym przed nim postępowaniu wyłącznie na podstawie wniosków stron i wydania rozstrzygnięcia w sprawie wyłącznie na podstawie materiału dowodowego przedstawionego przez strony. Z art. 21 Statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika mianowicie, że na Trybunale Sprawiedliwości i Sądzie Pierwszej Instancji spoczywa obowiązek ustalenia stanu faktycznego oraz że nie tylko mogą, ale muszą one podejmować stosowne środki z własnej inicjatywy, jeżeli jest to konieczne.

W związku z tym, że w niniejszej sprawie Sąd Pierwszej Instancji nie wyjaśnił, czy zaskarżona decyzja Komisji zawierała stosowne pouczenie adresatów decyzji dotyczące środków zaskarżenia i poinformował wnoszących odwołanie o braku formalnym decyzji dopiero po upływie miesiąca, a zatem po

upływie terminu na wniesienie skargi, Sąd naruszył art. 21 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, art. 64 Regulaminu Sądu Pierwszej Instancji i materialne prawo wspólnotowe w związku z zasadami dotyczącymi zakresu domniemania zgodności aktu prawnego z prawem oraz teorii pozoru istnienia aktu prawnego. Prawu wspólnotowemu znana jest mianowicie instytucja bezwzględnie nieważnego aktu prawnego jako sankcja szczególnie doniosłego i oczywistego braku aktu prawnego.

Gdyby zaskarżona decyzja zawierała stosowne pouczenie adresatów decyzji dotyczące środków zaskarżenia wnoszący odwołanie natychmiast udzieliliby pełnomocnictwa adwokatowi, korzystającemu z pełni uprawnień zawodowych i wnieśli skargę w wyznaczonym terminie. Stwierdzenie Sądu, jakoby wnoszący odwołanie oraz ich tureccy przedstawiciele nie wykazali należytej staranności, której należy wymagać od świadomego skarżącego, nie zwalnia Komisji z obowiązku stosownego pouczenia adresatów decyzji dotyczącego środków zaskarżenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 212, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Nantes (Francja) w dniu 27 marca 2007 r. — James Wood przeciwko Fonds de Garantie

(Sprawa C-164/07)

(2007/C 129/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Nantes

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: James Wood

Strona pozwana: Fonds de Garantie

Pytanie prejudycjalne

Czy z punktu widzenia ogólnej zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, ustanowionej w art. [12] traktatu [WE], postanowienia art. 706-3 francuskiego kodeksu postępowania karnego są zgodne czy też są niezgodne z prawem wspólnotowym w sytuacji wykluczenia uprawnienia obywatela państwa członkowskiego — mającego miejsce zamieszkania we Francji, ojca dziecka będącego obywatelem francuskim, które zmarło poza granicami kraju — do zadośćuczynienia wypłaconego przez Fonds de Garantie wyłącznie z racji jego obywatelstwa?